

Sygn. akt II W 146/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – SSR Agnieszka Knade - Plaskacz

Protokolant – sekretarz sądowy K. S.

Pod nieobecność oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniu 08/09/2017 roku oraz 17/01/2018 roku

sprawy:

D. R. (1)

s. M. i B. z d. Ż.

urodzonego (...) w Ł.

obwinionego o to, że:

w dniu 07 kwietnia 2017r. około godz. 15.55 w miejscowości M. na drodze publicznej K-91, kierując pojazdem marki T. o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 37 km/h w obszarze o ograniczeniu prędkości do 90 km/h

to jest o czyn z art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 3 pkt. 1 litera d Prawo o Ruchu Drogowym

orzeka:

I. uznaje obwinionego **D. R. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 92a k.w., i wymierza mu za to, na mocy powołanego przepisu karę 300 zł (trzystu złotych) grzywny;

II. zwalnia obwinionego od opłaty sądowej, zaś zryczałtowaną równowartością wydatków poniesionych w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II W 146/17

UZASADNIENIE

W dniu 7 kwietnia 2017 roku D. R. (1) w miejscowości M. na drodze nr K-91 prowadził pojazd marki T. o nr rej. (...). Pasażerką pojazdu prowadzonego przez D. R. (1) była B. R. (1), która jechała z przodu pojazdu.

(dowód: wyjaśnienia D. R. 49-50, zeznania B. R. – k. 25 akt III Ko 72/17, notatki urzędowe k. 1-3)

Około godziny 15:55 funkcjonariusz Policji K. T. (1) stojąc przy pasie drogi K-91, zmierzył prędkość z jaką poruszał się D. R.. Uczynił to z odległości 370 metrów. D. R. (1) jechał z prędkością 127 km/h w miejscu, gdzie dopuszczalna prędkość pojazdu wynosiła 90 km/h. W chwili pomiaru na pasie ruchu znajdował się pojazd D. R. (1) oraz dwa pojazdy jadące przed jego samochodem w odległości około 200 metrów. K. T. (1) zatrzymał do kontroli drogowej D. R. okazując kierującemu na wyświetlaczu urządzenia prędkość z jaką ten się poruszał. Kierujący odmówił przyjęcia mandatu karnego tłumacząc swoją decyzję tym, że urządzenie nie posiada identyfikacji pojazdów. Pomiar prędkości

pojazdu D. R. został wykonany urządzeniem laserowym (...) 20-20 100 LR o nr fabrycznym (...). Przyrząd posiadał świadectwo legalizacji ponownej, ważne do dnia 31 stycznia 2018 roku.

(dowód: zeznania K. T. k. 9 - 10, zeznania T. D. k.11, zeznania B. R. – k. 25 akt III Ko 72/17, notatki urzędowe k. 1-3, dokumentacja fotograficzna k. 43, świadectwo legalizacji urządzenia (...) 20-20 100 LR k. 4)

D. R. (1) ma 41 lat, jest żonaty, ma dwoje dzieci pozostających na jego utrzymaniu. Prowadzi własną działalność gospodarczą.

(dowód: oświadczenie D. R. k. 28-29)

D. R. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu 7 kwietnia 2017 r. poruszał się kolumną trzech pojazdów, jego pojazd był ostatni. W trakcie zjeżdżania z górki z odległości około 500 metrów był dokonany pomiar prędkości urządzeniem (...), które nie identyfikuje pojazdów. Podkreślił także, że funkcjonariusz policji dokonał pomiaru z okna radiowozu. Dalej wskazał, że urządzenie nie spełnia wymagań określonych w § 10 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 09 listopada 2007 roku w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych poprzez niezapewnienie wymogu identyfikacji pojazdu obwinionego w trakcie kontroli dla użytego dla niej urządzenia pomiarowego. Odwołał się do orzeczeń sądowych i wskazał, że pomiar takim urządzeniem nie jest możliwy w sytuacji pojazdów jadących w kolumnie.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, w których kwestionuje popełnienie zarzucanego mu wykroczenia z art. 92a kw.

Wyjaśnienia obwinionego są w oczywisty sposób sprzeczne z zeznaniami świadków K. T. i T. D., które są zgodne i konsekwentne. Są to świadkowie postronni, którzy ujawnili zdarzenie w trakcie rutynowych czynności służbowych. Nie są powiązani z obwinionym żadnymi stosunkami osobistymi. Po ich stronie brak jest zatem jakiegokolwiek interesu, aby w sposób nieprawdziwy przypisywać ten konkretny pomiar obwinionemu, w szczególności dotyczy to świadka K. T., który omawiany pomiar prędkości wykonywał. Z zeznań funkcjonariuszy Policji wynika, że w polu wykonywania pomiaru nie poruszał się za obwinionym inny pojazd. Pojazdy poruszające się przed pojazdem obwinionego znajdowały się w chwili pomiaru 200 metrów przed nim a więc mierzona prędkość nie mogła ich dotyczyć. O znacznej odległości w jakiej poruszały się pojazdy znajdujące się przed pojazdem obwinionego w chwili wyjazdu zza wzniesienia mówi także wprost B. R. (1).

Zeznania świadka B. R. Sąd uznał za wiarygodne, choć nie wnoszące wiele do sprawy. Świadek nie widziała momentu kontroli i nie była w stanie określić ani prędkości ani innych okoliczności istotnych z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy. Wskazała jedynie, że pojazdy jadące przed obwinionym znajdowały się w znacznej odległości.

Odnosząc się do kwestii urządzenia, którym został dokonany pomiar podkreślić należy, że mierniki (...) 20-20 spełnia wymagania określone w §30 rozporządzenia z dnia 17 lutego 2014 roku Ministra Gospodarki w sprawie wymagań metrologicznych, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych. Celownik optyczny urządzenia umożliwia wybór dowolnego celu na drodze, niezależnie od liczby pojazdów oraz pasów ruchu.

Bezpodstawne są też sugestie obwinionego, aby funkcjonariusz Policji wykonywał pomiar z okien radiowozu. Przeczą temu zarówno zgodne zeznania świadków K. T., jak i T. D., treść notatki urzędowej sporządzonej przez świadka K. T. w dniu zdarzenia, jak i zasady logiki. Obwiniony i pasażerka jego pojazdu nie mieli świadomości wyjeżdżając zza wzniesienia, że za kilkaset metrów zostaną zatrzymani do kontroli drogowej i z pewnością ich uwaga nie była skoncentrowana na dostrzeżeniu policjanta dokonującego pomiarów prędkości pojazdów. Co więcej, ukształtowanie drogi w tym miejscu powodujące, że „mierzony” samochód obwinionego wyjeżdżał zza wzniesienia na prosty odcinek

drogi. Dostrzeżenie radiowozu policyjnego przez obwinionego musiało przecież chwilę potrwać, tym bardziej, że radiowóz stał w zatoce, a nie na jezdni, którą poruszał się obwiniony. Trudno więc uznać, że obwiniony zdołałby dostrzec z odległość kilkuset pomiar dokonywany z okna radiowozu przez funkcjonariusza, zwłaszcza jeżeli się uwzględni miejsce postoju radiowozu oraz ukształtowanie drogi widoczne bardzo dobrze na fotografii załączonej przez obwinionego. Z drugiej strony funkcjonariusze dokonujący tego dnia szeregu kontroli wskazali jednoznacznie, że nie dokonują pomiarów z radiowozu zaparkowanego w istotnej odległości od jezdni.

Funkcjonariusze Policji są z mocy art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym uprawnieni do kontroli ruchu drogowego. Przepis zaś art. 129 ust.2 pkt 9 ustawy Prawo o ruchu drogowym precyzujący uprawnienia ustawowe policjantów przy wykonywaniu kontroli ruchu drogowego stanowi wyraźnie, że policjant jest uprawniony do używania przyrządów kontrolno-pomiarowych, a w szczególności do badania pojazdu, określania jego masy, nacisku osi lub prędkości, stwierdzania naruszenia wymagań ochrony środowiska oraz do stwierdzania stanu trzeźwości kierującego.

Obwiniony powołuje się na treść nieobowiązującego już rozporządzenia z dnia 9 listopada 2007 roku. Obecnie obowiązujące rozporządzenie z dnia 17 lutego 2014 roku Ministra Gospodarki w sprawie wymagań metrologicznych, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych wyraźnie rozróżnia identyfikację, wskazanie pojazdu, którego prędkość została zmierzona od rejestracji zmierzonych danych. W § 5 ust. 1 rozporządzenia z dnia 17 lutego 2014 jest przewidziane wymaganie dla wszystkich przyrządów, że powinny zapewniać wskazanie pojazdu, którego prędkość została zmierzona. W ustępie 2 wskazano, że wymaganie to powinno być spełnione również w przypadku, gdy wykonuje się pomiar prędkości pojazdu jadącego w grupie pojazdów, lub w przypadku, gdy pojazd ten wymija, omija lub wyprzedza inny pojazd. Urządzenie (...) 20-20 100 LR oraz opis dokonania pomiaru podany przez świadków potwierdza, że laserowy miernik taką identyfikację (wskazanie) pojazdu w pełni umożliwia. Miernik, którym dokonano pomiaru, nie musi rejestrować wizerunku pojazdu, który był namierzany, celem jego dowodowego okazania kierowcy, ewentualnie w sądzie, aby uznać, że urządzenie to spełnia prawne przepisy metrologiczne. Zgodnie z art. 8a ust.1 ustawy z dnia 11 maja 2001 roku Prawo o miarach przyrządy pomiarowe podlegające prawnej kontroli metrologicznej mogą być wprowadzane do obrotu i użytkowania oraz użytkowane tylko wówczas, jeżeli posiadają odpowiednio ważną decyzję zatwierdzenia typu lub ważną legalizację. Obowiązkowy zakres rejestracji danych z pomiaru dla wszystkich typów przyrządów określa obecnie § 8 ust.1 rozporządzenia z dnia 17 lutego 2014 roku stanowiący, że powinien być wyświetlony wynik pomiaru prędkości oraz powinno nastąpić zablokowanie wykonania nowego pomiaru do czasu skasowania wykonanego już pomiaru. Obowiązkowy zakres rejestracji nie obejmuje zatem innych sposobów identyfikacji pojazdu namierzanego. Jedynie przyrząd z urządzeniami dodatkowymi rejestrującymi może zawierać rejestrację fotograficzną identyfikującą dany pojazd namierzony, przyrząd taki nie jest jednak obligatoryjny. Urządzenie (...) 20-20 100 LR, którym wykonano pomiar prędkości miało ważne zatwierdzenie danego typu zgodne z decyzją Prezesa Głównego Urzędu Miar z 3 lipca 2007 roku, której termin ważności określono na 3 lipca 2017 roku (por. Obwieszczenie Prezesa Głównego Urzędu Miar z dnia 18 października 2007 r. w sprawie rejestru zatwierdzonych typów przyrządów pomiarowych w okresie od dnia 1 lipca 2007 r. do dnia 30 września 2007 r.) z kolei świadectwo legalizacji ponownej użytego do pomiaru miało ważność do dnia 31 stycznia 2018 roku. Szczegółowy zakres badań wykonywanych podczas zatwierdzenia typu przyrządów obejmuje sprawdzenie, czy przyrząd zapewnia wskazanie pojazdu, którego prędkość została zmierzona, a w przypadku niespełnienia tego wymagania - czy wynik pomiaru prędkości nie jest wskazywany i rejestrowany. Prawdliwość parametrów metrologicznych tego urządzenia została więc potwierdzona badaniami uprawnionego organu a zatem brak jest podstaw do kwestionowania prawidłowości wykonanego pomiaru prędkości. Przyrząd ten mógł być więc użytkowany przez funkcjonariusza Policji w dniu zdarzenia.

Reasumując, w tej sprawie brak było dowodów mogących podważyć wiarygodność zeznań świadków, w szczególności K. T. i dlatego odmówiono wiary wyjaśnieniom obwinionego, kwestionującego przypisanie mu zarejestrowanej na mierniku prędkości 127 km/h. Na koniec wskazać należy jeszcze na to, że dowód z zeznań świadków, w szczególności funkcjonariusza Policji, który dokonywał pomiaru prędkości przyrządem pomiarowym, jest pełnoprawnym dowodem

na potwierdzenie faktu przekroczenia prędkości i przypisanie go kierowcy konkretnego pojazdu, który był przez niego namierzany.

Za wiarygodne Sąd uznał dokumenty zgromadzone i ujawnione w toku postępowania w postaci: notatek urzędowych (k. 1-3), świadectwa legalizacji urządzenia (...) (k. 4). Dokumenty te sporządzone zostały przez uprawnione podmioty, w sposób legalny, rzetelny, a żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności. Także wiarygodna jest dokumentacja fotograficzna (k. 43) przedłożona przez obwinionego.

Zgodnie z art. 92a kw karze grzywny podlega osoba, która prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. Zgodnie z dyspozycją art. 20 ust. 3 lit. d ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012r. poz. 1137 ze zm.), prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów na obszarze niezabudowanym wynosi 90 km/h. Dokonane ustalenia uzasadniały przypisanie obwinionemu popełnienie zarzucanego mu czynu z art. 92a kw, jadąc bowiem drogą K-91 z prędkością 127 km/h na odcinku drogi na którym dozwoloną prędkością jest prędkość 90 km/h przekroczył o 37 km/h prędkości dopuszczalną.

Obwiniony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim. Jako doświadczony kierowca wiedział mianowicie, jakie na tym odcinku drogi publicznej obowiązuje ograniczenie prędkości.

Czyn przypisany obwinionemu jest niewątpliwie społecznie szkodliwy. Przedmiotem ochrony wykroczenia z art. 92a kw jest bezpieczeństwo w komunikacji. Nieodzownym elementem zapewnienia tego bezpieczeństwa jest przestrzeganie przez uczestników ruchu drogowego ograniczeń prędkości. Obwiniony naruszył jeden z podstawowych obowiązków kierowcy i przekroczył prędkość aż o 37 km/h. Dlatego należy uznać, że zachowanie obwinionego było społecznie szkodliwe w stopniu znacznym. W tej sprawie obwiniony nie przejawia jakiegokolwiek krytycyzmu wobec swojego postępowania, doszukując się przyczyn procesu nie w swoim własnym nagannym zachowaniu ale w działaniach organu kontrolującego.

Wykroczenie z art. 92a kw zagrożone jest karą grzywny w wysokości od 20 do 5000 zł. Biorąc pod uwagę znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego, cele prewencji indywidualnej i generalnej kary oraz uwzględniając warunki osobiste i rodzinne obwinionego, Sąd uznał, że adekwatna będzie kara grzywny w wysokości 300 zł.

Z uwagi na brak ustalonej wysokości dochodów oraz to, że na utrzymaniu obwinionego pozostają małoletnie dzieci w ocenie Sądu możliwe było zwolnienie obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych na podstawie art. 624§1 kpk w zw. z art. 119 kpw.

SSR Agnieszka Knade-Plaskacz

C. 15 lutego 2018 r